

G. Katona József

dögcédulám a vers

„az elhivatottság kényszerhelyzet...
állandóan gyakorolni kell” (Mócsi Ferenc)

*bár már a pipacs is szoknyáját fordítva vette fel
Fényi István Vers című versében
játékos kedvében sebtében
de mára a piros sziromszoknyák múltba szálltak
szintetikus csokrokat kötnek már a költők
a mindentudó hervadásnak*

*keresztbirkózó magányoknak hát divatja múlt
akár az ökörvérszínű mellényeknek
mosolyra szánt szánk is beléremeg
hogy a lemásolhatatlan benső tartás ósdi avult
hogy nem példa mese csak – irodalom
politikusként riadalom
s a tegnap még kidobandó lom
mára jövővé javult
úgy tűnik végleges ez
s talán végzetes is
alany és állítmány feszítávolságát
toljuk a végletekig
kövesedik
szilárdan áll ma újra a forma
de a költészet azért rajtaveszít
mintha a versben ma nem szívesen landolna*

*hát nékem dögcédulám már csak a vers
kamasz angyalok hogy álmosodnak
ma mézeskalács-paripák táltosodnak
ügetnek a parnasszusra
gőgösen mint jogos jussra
krepp-papír babák gyűrött múzsák
fordítják ki az ódát
(lelki létünk kiadóját)
mint jófajta kiszolgált juhászsubát
hús-vér múzsákat kitoloncolnak
papírmásés áhítatokról mikoron szólnak*

*hemperegven a kifordított
méretre szabott subákon*

*hát nekem dögcédulám már csak a vers
e viláért vállalt magányom
hogy a mindenség szerelmét juhászom
az antik alapállásban*

*határjelző cölöpöt
vert földbe a sorsom
kalapált bátran
a szívem is kalapál még
mintha isten végtelen ege alatt állnék
nincs kivel osztoznom e sorson
hiába „mindenha szándék”
hitem is mára csak búval bélelt
szavaim szétszélednek a szélllel*

kismagyar dal

*főhajtás a legfőbb kicsimagyarnak,
aki szerint „meg kell tanuljunk kicsik lenni”*

*fényesíteni ne is akard
nem fényesebb láncnál a kard
meggyúlt sebed el ne vakard
ki villogtat veszett agyart
a dajkamesét jól kiagyalt
süvegeljed mert kiaszal(t)
– s utáld magadban a magyart*

*fényesebb a kardnál a lánc
halálos a holdnál e tánc
önrekesztő lelki saránc
nyomorunkon mélyül a ránc
kismagyarul csengő románc
zeng ma meddő kismagyar nászt
magadat csak vágjad haránt ’sz
nemzetet is magaddal rántsz*

kicsi magyar kakukkal hálsz
mosolyogva mosolyt tarhalsz
fészket árulsz mit nem raktál
családfánkról lefaragnál
ácsingózni szajha-kasztnál
új reményt mely rögtön kasztrál
többet árt az minthogy használ
– sokat kaszál sok új kasznár

ajánlás
kényesebb a kismagyarnál
fényesebb a lánc a kardnál
szabadulni hogy akarnál
csörgésétől
mint az asztrál

Népies versezet

„Merre, Balázs testvér, de merre, de merre?”
„Azt mondom én, testvér, jobb lesz ha semerre.
Sorsunknak sorsával már régen számoltak,
Már nem a mi dolgunk, hogy mi lesz a Holnap.”
(Ady Endre: Két kuruc beszélget)

Hát lessük pipogyán legcsúfosabb végünk?

Merre, Ady testvér, merre Ady apánk?
Lehet, hogy Istennek mi csak vétke valánk?
Lehet teremtéskor minket elhibázott,
Így csinált balkézről való magyarságot?
Tán azért nem vagyunk sokszor képe mása,
Csak igaz emberi tartás alkuvása.
Bocsátjuk áruba magunk, árva fajtánk,
Mintha megélni mi itt már nem akarnánk.
Talpunk alól földünk, ha kicsúszni láttuk,
Üdvözöltük néha önnön pusztításunk.
Néha önmagunkat, majd meg egymást martuk,
Sebünkkel jövőnket is tán elkapartuk.
Tóvá dagadt immár az erkölcsi fertő;
Régtől benne fürdünk, bajunk benne rejő.
Ha késett bűnbánat szele meglegyintget,

Mossuk csak álnokul bűnös kezeinket.
Ha vezérel minket csak a másik érdek,
Már észre se vesszük, mikor kicserélnek.
Sokunknak az arany fülébe csicsergő,
Aratatlan búzánk így korán kipergő.
Tűzben is didergő fajta a mi fajtánk;
Mintha megbékélni mi nem is akarnánk,
Magunkkal is akként, miként a világgal,
Istenünket sértve sok hamis imákkal.
Fölös dühvel rontjuk szegény mimagunkat,
Így hát magunkban sem leljük igazunkat.
Sértve vagyunk sokszor, mimagunkat sértve,
Mimagunkat sokszor, s váltig meg nem értve.

Merre, Ady testvér, merre, Ady apánk?...
Többé ne szállj velünk perbe, édes hazánk!
Tegnap haragod mi igen fájlaljuk!
Mert mi magunkkal sem köthetünk más alkat,
Mint hogyha nem kellünk, akkor is szeressünk,
Ha kint már nem lelnénk, magunkban keressünk.
Felettébb szeressünk, miként Istenünket!
Tudván már a titkot: nincsen ingyenünnep!
Nekünk kell fizetni annak is az árát,
Hogyha örömiinket döllyfel kiabálják.
Észember engedett ott az ösztönlénynek:
Ki lett selejtezve valóinkból a lényeg.
Úrhatnám uraid, drága Magyarország,
Igazságunkat is sokszor megrabolták...
Kuruc, labanc egyre entestünkben vagdal!
Szembe leljük magunk e két ádáz haddal.
Szembe megyünk mindig, magunkkal is szembe,
Békejobbot sose nyújtva, csak izenve...
Ha épp megkívánja másodlagos érdek.
Dúl-fúl aztán az, kit csalárdságon értek.

Pazaroljuk erőnk nyerhetetlen harcra;
Csókolva is szúrjuk egymást nem akarva,
Mint két élhetetlen, félkegyelmű harcsa!

